

2. szám.
Jan. 12-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–ápril hóra 2 ft. 10 kr. új pénzben. — Előfi-
zethetni minden postahivatalnál és könyvtárznál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca
4-dik szám.

VIII. kötet.

A PETÖFI-KERESŐK.

Elhallgata régen a lanton a húr;
Mefogta a rozsa a kardot;
Nem zeng sem a dal, sem a véres aczél;
Sziv elfeledé, elhordta a szél :
Álom vala az csak, reggelig tartott.
Fű tudja : miért zöldebb a mezőn
Egy folton? a melyre a vér hullt?
A hagyomány tudakozza Homérrul
Azt, hol született, s a hol elhalt.
Oh halva bizonynal a dalnok.

Itt látta az egyik a földre leesni;
Ott szólt vele más a csatában;
Sirjához az útfelen búcsura járnak;
Másutt még visszakerültire várnak :
Itt él, ott holt hire támad.
Meg-megjelen! s nyomtalan úgy elenyész;
Népajk szövi róla regéit;
Itt vérnyoma; — lábnyoma ott! Halld,
Ő volt, ki e dalt zengé itt?
Oh halva bizonynal a dalnok.

Élhetne-e hangtalan így? Lehetett-e
Jajtalan végig élni a multat?
Hallgathat-e az, ki a gyáva türelmet
Még boldogabb években se tanulta?
Ki bátran elöljárt, rémtelenül,
Az bujt-e sötétbe a rémek elül?
S arczot, alakot ha cserélt is,
Egy dal bizonyitna felőle,
Az szólna világra, hogy él-e?
Oh halva bizonynal a dalnok.

Csírát ver a földbül az eltemetett mag;
A régi szabadság ága fakad;
Minden, mi halott, föltámad ez évben :
Csak tégedet hágy-e az új kor a mélyben,
Csak te maradsz-e halva magad?
Oh élve ha volnál, büszke dalodtól
Lángra lobogna a két haza most.
Hallgatsz. Bizonyitja halálodat ez.
Hü keresőd sírodra tapos.
Oh halva bizonynal a dalnok!

J. M.

VISSZAEMLEKEZÉSEK 1849-RE.

Jókai Mórtól.

I. Érdemrendek kiosztása Debreczenben.

A kápolnai csata után egy napon a magyar hadsereg fővezérei összehivattak Debreczenbe, a kormányzó szállására, bizonyos ünnepélyes tény végrehajtása végett.

Ez ünnepély, mint pár nap óta nyilvánosan tudva volt, a hadvezéreknek érdemrendekkel fel-diszítése leendett.

Klapka, Guyon, Mészáros, Perczel, Kiss Ernő, Görgei és Bem voltak azon nevek, miket az idő szerint a közelismerés babérkoszorúja font körül, ezek voltak hivatva az ország által kitűzött másodrendű érdemjelek elfogadására.

Volt pedig ez érdemjel : ezüst koszorúban arany kettős kereszt vörös szalagra fűzve.

Közülök Klapka, Perczel és Bem nem jelenhettek meg a kormány székhelyén, ezeknek az érdemrendet helyökbe küldték; Guyon pár nap óta ott időzött már Debreczenben, Mészáros és Kiss Ernő a telet nagy részben ott töltötték s Görgei megígérte, hogy eljön.

Ez ígéretet azonban még akkor tévé, midőn Kossuth Tisza-Füreden őt nevezte ki fővezérnek, azóta történt, hogy Vettert ismét fölé helyezte s most aztán kíváncsi volt mindenki, ha eljön-e, vagy sem?

A kitűzött nap reggelén, a debreczeni város-ház előtt, hol Kossuth lakott, nagyszámu néptömeget lehetett látni, daczára a hagyományos sárnak, gyülekezetben nem volt hiány, mindenki iparkodott használni az alkalmat, hogy mind azokat színről színre láthassa, a kikről annyit beszél a hír, annyit álmodik a lélek.

A városház kapujában legelőször találkozáink Guyonnal; közép termetű szőke férfiú volt, merész tekintetű arczeval : szürke, piros zsinoros köpeny vállain; kísérő segédének akkor is fel volt kötve a jobb karja azon seb miatt, mit a branyiszkói kigyóút megvívásánál kapott.

A nép hangos éljenzéssel üdvözlé a branyiszkói hőst, ki alig birt utat törni a nép lelkesedése miatt a városház kapujáig. Miskolczon is ilyen fogadtatása volt, a hol legszebb hölgykezek elhalmozák koszorúkkal, még paripája nyaka körül is koszorúkat fűztek.

Ő utána jött Mészáros, a hadügyér. Alakja maga a szelid lemondás, ősz feje, kurta ősz szakállával, ingott jobbra balra lépteinél; az ismerősek köszöntéseit nyájas, vékony hangon viszonozá, mely meglepte azokat, kik őt valami martialis alaknak szerették képzelni; szokása volt szeméit kegyesen lelehunyni, mint egy áldozatra készülő martyrnak. Az a jókedvű susogás hallatszott körül, mely oly embert szokott illetni, a kit senki sem bámul, hanem mindenki szeret.

Később érkezett Kis Ernő, a finom aristocrata hadvezér; aranyos molnárszínü mentéjében, mely a legfinomabb nyusztal volt prémezve, szállt ki hintájából. Fénylő zöld kócsagja délczegen reszketett kalpagja mellett, míg hintájából a kapuig ért, többször megmegállt, kísérőihez egy-egy szót szólani, s magasra tartott fővel nézett szét a nép között, mint ki követeli azt a bámulatot, mely láttára úgy is önkényt támad a tömegben. Az arany paszománt könyökéig ért már; minden új diadal, új rangfokozatot hozott számára, s minden előléptetés szélesíté az arany zsinórzat jelenyét, ha még sokáig harcolhatott volna a csatákon, hős tettei nem hagytak volna helyet öltönyén az arany diszitménynek.

Csak egy volt még hátra : — Görgei.

Még nem érkezett meg Debreczenbe; de azért akadtak, a kik hitték, hogy a kitűzött órára megérkezik.

Ez alatt fenn a városház tanácsteremében fogadta a kormányzó a hadvezéreket. Környezetében voltak a kegyeltebb képviselők és katonai nevezetességek.

Ő maga ezuttal fekete polgári öltönyt vett magára, a más alkalmaknál használt közhonvédi attila helyett s az érkezők mindegyikének tudott valami lekötelezőt mondani.

Mészáros úgy lépett be, mint egy restelkedő szemérmes vén fiú, a ki nem bánta volna, ha szabad leendett otthon maradnia s egy mindenkinek szóló fejhajtással félre vonult egy ablakmélyedésbe, magához huzva kardját, nehogy zörgése által figyelmet találjon gerjeszteni.

Annál büszkébben lépett be Kiss Ernő. Egy finom udvaronc és érdemeit érző katona otthonias bókjával hajtá meg magát az elnök előtt; ez eléje ment, kezét szoritott vele s kitüntető nyá-

jassággal vezeté környezetéhez, hol a tábornok rögtön vidám beszélgetésbe vegyült.

Ez alatt többen Mészárosot fogták körül. Kötekedtek a jó öreggel, kérdezték tőle, hogy hadügyér léte miatt nem tart tiszteletört szállása előtt, mint a többi tábornokok?

— Hogy is ne! viszonzá tréfásan a miniszter; majd, hogy a szép debreczeni lyánkák ne merjenek a strázsza miatt hozzám jönni!

E közben a városház előtt egy egyszerű zöldre festett parasztszekér állt meg; a lovakat valam kopott őrnagy ruhába öltözött fiatal ember hajtotta; minthogy a városház elé a néptömeg miatt nem lehetett hajtani, megállt szekérével az utca közepén, a gyepűt odavetette hátul ülő kocsisának, maga kiugrott a bokáig érő sárba s könyökkel furva magának utat a néptömeg között, a városház lépcsőit hármasával átugorva, felsietett. Alig vette más észre, mint a kik mellett el-suhant.

Ki gyanította volna, hogy ez a kopott, sáros férfi a magyar hadak vezére — Görgei?

Odafenn, meg sem törülve sáros csizmáit, benyitott a fényes urakkal tölt terembe. Nagy csizmái egész czombjáig értek, az az őrnagyi ruha, mit mult évi szeptemberben fölvetett, s azóta mindig viselt, meg volt kopva minden oldalról, a gallér aranyos paszományán jobban látszott már az ezüst, mint az arany s egyik könyökére akkora fölt vala vetve, hogy azt épen nem lehetett eltitkolni. Feje csaknem kopaszra volt nyírva, nagy izmos kezei barnák, kesztyűtlenek s egész alakja oly sáros, a milyen csak lehet valaki, a ki tavasszal Tisza-Füredtől Debreczenig a lovakat hajtja.

A mint belépett, a kik nem ismerék, szinte kedvetlenül látták diszes társaságukban e ki nem kefélt alakot megjelenni, míg ellenkezőleg ismerői s köztük Kossuth siettek elfogadására, s egy percz múlva, mint futó tűz terjedt el a körben: „ez Görgei.“

Mindenki közeledett felé, mindenki vizsgálta arcát és Görgei jól tudta azt, hogy a jelenlevők közt egy sincs, a ki neki vagy föltétlen imádója, vagy halálos ellensége ne volna. Egyik úgy mint a másik nem látszott őt érdekelni.

Kossuthnak lekötelező üdvözlését hideg, fészkes főhajtással viszonzá. Mészáros félig fölkelte székéről előtte, mire Görgei kissé megbillentette fejét, de nagyon kissé.

Guyonnal már régóta feszült viszonyban álltak s iparkodtak egymást kikerülni.

A főhadparancsnok állt még utjában: Kiss Ernő.

Görgei úgy tett, mintha a diszgyenruhába öltözött aristokratát észre sem venné; felé sem nézett, mikor mellette elhaladt, sőt többen egy keletkezőben levő gunymosolyt véltek észrevenni arcán.

Kiss Ernő nem várta e viseletet maga iránt s egészen megilletődött rajta.

Szomszédjához fordulva egész érzékenységgel mondá:

— *En száztiz ágyut foglaltam el a csatatéren.*

Görgei levetette magát minden kínálás nélkül egy szögletben álló székre s nagy csizmáit hosszan elnyujtva, beszélt a hozzá legközelebb esőkkel, kik épen nem voltak valami nevezetes emberek. A jelenlevő celebritásokat figyelembe sem vevé.

Következett aztán a szertartás.

A tábornokok sorba álltak. Kossuth személyesen tüzte fel melleikre az érdemjeleket, s mindegyiknek mondá aközben az iránymondatot.

Első volt Mészáros.

— *Az ősz becsületességnek!* (megérdemelt jel-szó) monda az elnök a koszorús keresztet mellére tűzve.

Aztán jött Kiss Ernő.

— *Az első győzelem hősének* (ennek is tudjuk a történetét.)

Utána Guyon.

— *Az új haza legvitézesebb fogadott fiának* (ő angol volt).

Végre Görgeire került a sor.

Miért maradt végül? maga vonult-e hátra? vagy Kossuth hagyta őt utol? vagy tán mert legfiatalabb volt? . . .

Midőn Kossuth felé közeledett, a két férfi szemei találkoznak.

Emlékeziünk mindkettőnek beszédes szemeire; a mennyi érzés beszélt Kossuthéból, annyi akarat és dacz villogott Görgeiében.

Kossuth, midőn az érdemrendet, mit a nemzet a legnagyobb elismerésül osztott, vezérének mellére tűzé, alig hallhatólag azon az elfogódott hangon, melyet akkor lehetett tőle hallani, midőn az érzés uralgott ő rajta, nem ő az érzésein, rebegé:

— *Engesztelődés — a haza nevében.*

A közelebb állók közül is alig hallá egy pár e szavakat; de mindenki odanézett és mindenki látta, mily engesztelően nézett fel a kormányzó

a hadvezérre, azokkal a nagy, sötétkék szemével, mint reszketett keze annak mellén; és látta mindenki, mily daczos tekintetet vetett rá a vezér, mily fagyos merevséggel néztek szemei azon férfira, kit ő tizszer megharagított s ugyanannyiszor egy szavával kiengesztelt, kiről tudta, hogy tőle fél, és mégis hozzá ragaszkodik — és a kinek a nevét a nép bálványozva hordja; — mig az övét alig emlegeti.

Kik e perczben Kossuthot és Görgeit látták együtt, egymással szemben, ezen jelenetet nem fogják feledni soha.

A jó öreg Mészáros, maga elé dűnyögve, mondá: „*két kard egy hüvelyben.*“

Az idő bebizonyította, hogy az öreg katona jó próféta volt.

Tíz hónap mulva Konstantinápolyból vitorlázott Anglia felé Mészáros Lázár. A tengeren viharos idő járt; mindenkit meglepett a tengeri betegség, őt különösen előfogta. Kisérője Katona Miklós, csak hogy beszéljen valamit, azt kérdezé tőle: „*hogyan érzi magát kedves bátyám?*“

— *Épen úgy, mint hadügyminiszter koromban; felelt rá a jó öreg úr.*

Ugy szoktak ezek.

- Kocsmáros hallja! fizetek.
- Mi meg vót?
- Egy itcze bor, meg pörkölt hus.
- Tizenhat garas, meg a kenyér tizenhét.
- De az a mienk volt, a tarisznyából, ugye anyjuk?
- Minek hozni a kocsmába kenyér?
- Hát a maga féle, kenyér nélkül jár.
- Ugy szoktak ezek apjuk, a mienkért megfizettetnek.

Félpipa dohány.

- Barátom, van-e neked jó dohányod?
- Meghiszem, mert ez nincs megfirneiszolva.
- Adj nekem egy fél pipával.
- Szivesen, hotsza a pipád, majd megtöltöm.
- Az átnyújtá neki. Ez pedig fogván a dohányzacskó sallangján diszelgő nagy fényes aczelt, oldalba üti vele a pipát, a gyönyörű jószág fölseje, mintha csak úgy fűrészelték volna el, hullott le lábaihoz. Ekkor megtölté a fél pipát a vichnyédiből, és ezen szavakkal nyújtá át:
- Ihol van barátom a fél pipa dohány.

Fuj Teifel.

Panasza volt két székely atyafinak a járashivatalnál; midőn panaszukat egy magyarul nem értő hivatalnoknak adták fel, azon perczben egy szunyog az orrát megcsipte; erre a hivatalnok dühbe jött és a szunyogot ezen szavakkal „fuj teifel“ elkergette, mire mondá az egyik góbé:

— Látod koma, mondtam, hogy a tejfelt hozd el, már kéri.

KORRAJZOK.

Előfizető-vadászok.

Redacteur X. Az ördögbe. Az egész hajtáson háromnál többet nem lőttem.
 Redacteur Y. Nagyon ovatossá lett már a vad; nemvár be lőtávrola.
 R. X. A többiek mind elriasztották.
 R. Y. Rosz szélbe állítottak bennünket.
 R. X. Csupa merő tisztelet-, csere- és ingyen-példányra bukkan az ember.
 R. Y. Azt hiszem, hogy érzik rajtunk a — rókaháj.

Kellner. Tetszett már választani?

Vendég. Köszönöm; már az étlappal jóllaktam. Majd csak a tarisznyából fogunk falatozni.

Bizonyos Magyarhonban megjelenések által

általános rémülést gerjesztő ugynevezett feketevízi (tinta) madarak egykori származásuknak ábrás magyarázata.

A ludtoll-pennák idejében az alsóbb osztályokban a tanító minden szombaton a gyermekek tollait átvette megigazítás végett, s akkor a tanítóknak alkalmasint vagy türelmök volt több mint most, vagy több fizetésök

járt, mert nem valószínű, hogy egy halmocska toll kiiga-

zítása épen kedvencz vasárnapi foglalkozásaikhoz tartozott volt. De mit nem tesz egy tanító a civilizáció haladása érdekében. S hogy mindegyik a magáét ismét megkapja, egy kis névvel ellátott papirszeletkét tűztek reá.

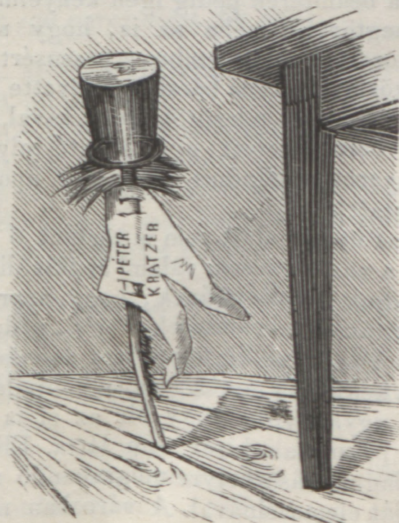
A többi közt volt egy haszontalan Péter Kratzer nevezetű fiu, ki a tanulást nem igen kedvelte, inkább szeretett koszálni ide s tova.

Egyszer eltűnt s nem is jött többé elő; később ruháit egy pataknál találták s ebből könnyen lehet következtetni, hogy hova lett. Tanítója nem siratta, de hogy a többi tanítványoknak elijesztő példát adjon, ki-

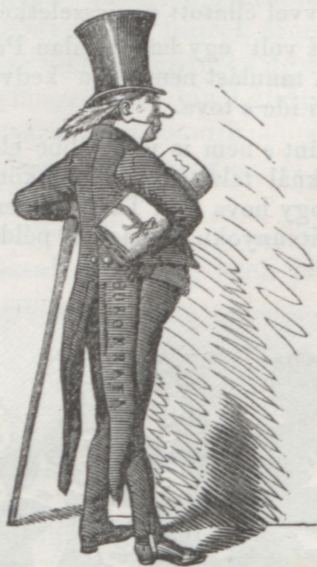
tette Péter Kratzer tollát egy kalamárisba tűzve az asztal szélire.

Péter Kratzer lelkét azonban se mennyországban se pokolban nem túrték, s így kénytelen volt a földre visszajönni, de gonosz szelleme nem akadván többé hullájára, kapta magát s belebujt a tollába. Erre a kalamáris úgy megdőbbsent, hogy azonnal leborult a

földre s véletlenül a padló hézagában felakadt, a mint ezt a 3-ik ábra mutatja.

Ebből fejlődött ki aztán a negyedik ábra, a mint azt olvasóink egész tökéletességében láthatják.

Hogy kapott Matyus bácsi passust?

Azon időben történt, midőn egy nagy férfiú rendeletéből a szegedi protocollumot kisuvixolták; bemázolván benne azon férfiak neveit, kiket a nép negyvenyolczban tisztviselőiül választott, a midőn még amaz üdvösséges utlevélrendszer virágzott, melynek kötelező erejénél fogva a szentesi, meg a vásárhelyi ember is öt hat mérföldről Szegedre tartozott, mint a megyefőnök székhelyére jönni utlevélért, hogy a krumpli földjébe kimehessen kapálni. Mert ha történetesen ott-hon feledé az utlevélét, hát a zsandár mingyárt azt mondta neki, hogy „forwecz.“

De minthogy minden ember egyszerre meg akart utlevelesedni, a beamterek pedig igen kényelmesen irogattak, hát megtörtént néha az is, hogy nyolcz-tiz napot is várakozott a vidéki ember a passusért.

A többi között Matyus bácsi is elővette a tarisznyát, melyet az anyuk telesütött pogácsával, az általvetőbe pedig beleeröltetett egy szántó-talyigakerék nagyságu kenyeret s elindult per pedes apostolorum Szegedre passusért.

Hát hisz az utazás alatt nem is történt ő rajta valami különös; a városban sem valami redkivüli. Ha csak azt nem mondjuk rendkivülinek, hogy napról napra azzal támasztották el a beamterek, hogy „geduld.“

Matyus bácsinak pedig naponkint laposabb lett a tarisznyája, s a kenyér is mintségesen a holdvilág, napról napra fogyott, ugyannyira, hogy biz az el is fogyott, pedig még a passusnak hírét sem látta. Elhatározta tehát hazaballagni Vásárhelyre megrakandó még egyszer tarisznyáját elemozsinával. A városban nem mert Matyus bácsi szólni, még csak egy rossz szót sem, hanem aztán mikor kiért a mezőre, előszedte azt a huszárok szótárában feltalálható kikacsaringózott áldásokat, úgy hogy hangjától még három dülő földnyire si fel-

reppentek a pacsirták. És a jámbor úgy belemélyedt az áldásszórásba, hogy észre sem vette, midőn két csendőrféle egyéniség állott vele szemközt, kik jövének vala Vásárhely felől.

— Gye igyes? — rivalkodott Matyus bácsira az egyik.

— Vásárhelyre?

— Hun van tied pass?

— Nincsen.

— Hát hogy mersz neked pass nincsen meglenni?

— Mert még nem adtak.

— Hazudix, te muszáj rossz ember.

— De már kérem, ha muszáj sem lehetek én rossz ember.

— Hallgas. Zatraczeni, te muszáj rossz ember. Vis-kocz. Vorverz.

Matyus bácsi hiába akarta őket kapacitálni, hogy majd visszajön ő magától is, hiába protestált, hiába rimánkodott, biz ő neki az ökleire zárták a lánczos lakatot és kísérték vissza Szegedre, hol aztán ügye az illető helyre került és kénytelenek voltak neki még az nap kiszolgáltatni utlevelét.

Igy jutott Matyus bácsi passushoz!

Borkoresolyák.

Azt kérdezte egyszer a currensben a s—i szolgabíró a g—i bírótól, hogy mikor hoznak már neki egy kis csikot. Hanem sem az i, sem az o fölibe nem tett vonást. A miből aztán az lett, hogy a bíró egy szép kis csikot vitt neki, egy kis szép csik helyett.

Persze, hogy azt sem utasította vissza.

— *Pál.* Hanem koma, láttam egy bót előtt akkora török pipát, mint egy leveses tál, bele fér abba két font dohány, csak azt szeretném tudni, hogy viszi, meg szíja az a török basa?

Péter. Nem viszi a, két rabszolga viszi, kettő meg szíja, a török basa csak mellette sétál s köpköd.

— *Halli-e* apjuk? láttam a ki nálunk volt, most a vasutnál van, azt mondta ott is hivatalnok ő.

— *Ugye?* olyan is a mint a szalonna, mindenre jó, ha pedig *avasodik*, jó lesz *kocsit kenni*.

— *Péter.* Ugyan csak koma! azok az ujságok egyre irják, szél fuj, majd ilyen, majd olyan, hát azoknak mindig van szelük? nálunk pedig mily csendes idő.

Pál. Ne busuljon koma, ha eljő a szórás ideje, majd lesz szél nálunk is.

— *Tessék* rágyujtani, már ez a javából való.

— *Köszönöm*, nem mernyi, fáj nagyon mejem.

— *Hát nekünk* de sok fáj, mégis szítuk.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Nevezetes toaszt

melylyel a napokban **Vas** megye ujon választott tisztikara felkösztötetett.

...„Meg vagyok arról győződve, hogy **Vas** megye tisztikarának jelleme oly szilárd, mint a **vas**, de azért a kísértet tüzkemenczében még sem oly olvadékony, mint a **vas**; — hazafiúi érzelmük oly állandó, mint a **vas**, de azért a rozsdának nincs úgy alávetve, mint a **vas**; — politikai hitök oly erős, mint a **vas**, de azért még sem minden alakra kovácsolható, mint a **vas** : — s ezért remélem, hogy e jeles tisztikar minden működése a honszeretet legizőbb vasával lesz *kivásalva*, de azt ugyan nem remélem, hogy tisztí működéseik az idő mostoha fordulatának nehéz súlyával még egyszer legyenek *bevasalva*; sőt azt hiszem, ha a magyar alkotmány épülete mindenütt ilyen tisztí karral lesz *körülvasalva*, akkor maholnap a magyar alkotmányos szabadság nem lesz „*fából vas karika!*“ — Szívemből óhajtom tehát, hogy **vas** megye lelkes tisztikara a közügy javára folytonosan hivataloskodhassék s e hivatalból többé semmi német, legkevésbé pedig **vasas** német ki ne szorítsa! Éljenek!“

A tatár mandarin San Colin Sin levele a chinai főmandarinhoz.

Fényes collégám! a gönczöl szekerének conductora! Engedd, hogy czopfod végét homlokomhoz értessem. Oh te bölcseségre nagyobb az elefántnál, bátorságra vitézebb a szunyognál, nemességre előkelőbb a tengeri csigánál, mely két nappal elébb született, mint a legelső mandarin, Ádám. Olvasd el kérlek ezt a levelemet, melyet teljes ornátusban írok hozzád, lehuzott papucsos és három okulárral az orromon, a hogy illik nagy férfiakhoz írni. Emlékezel rá, hogy azon szerződés folytán, mely China és Tataria között a szökevény gonosztevők kiadatása végett kötöttetett, egy barbar misszionariust elfogattam, a mi fővárosunkban Resedában, ki is azt a hallatlan gonoszságot követte el, hogy itt nézte a napot, már pedig világos, hogy a mennyit ő elnézett belőle, annyival kevesebb jutott nekünk. Én a gonosztevőt, a te megkeresésed folytán, neked által szolgálattám; meg levén felőle győződve, hogy te őt otthon, a mint megkapod, négyfelé vágatod, s Pekking négy kapujára kiszégezteted. Te azonban nem ezt cselekvéd, hanem kegyelmet eszközöltél neki. Kegyelmet az én rovásomra. Már most az európai barbarok téged magasztalnak, engemet pedig szídnak. Ez nekem; kegyes engedelmeddel, nagyon fáj. Már most arra kérlek, orromat háromszor értetve papucsod hegyéhez, hogy az én hirem helyreállítása végett, vagy azt tedd, hogy fogass el te is egy gonosztevőt s küld ide hozzám, hogy én is kegyelmet eszközölhessek ki annak; vagy : — ha még egyet fogok a számodra, azt igazán felnégyeltesd; — vagy pedig : ha még egyszer ilyen gonosztevő vetődik

Resedába, azt elébb itt *kegyelmeztesd* meg s csak *azután fogasd el* velem.

Egyébiránt maradok földön fekvő szolgálád, ki kegyes intésedre vár, hogy onnan fölkeljen.

U. i. Itt küldök számodra egy papucsot, melynek talpára, hódolatom jeléül, arczképem van festve, hogy valahányszor azt felhuzod, mindig talpad alatt legyenek.

Leghomályosabb collégád; a *nem harapós*
San Colin Sin.

— — Elvesztettem a tárczámat.

— Mi volt benne?

— Egy csomó bankjegy.

— Ne félj. Rosz pénz nem vész el.

— — Mit ír Chlurupka úr Budweisból, a mióta innen eltávozott?

— Azt írja, hogy *mindenütt jó, de legrosszabb otthon.*

— Péter. — Hát Gál Eduardot elitélték?

Pál. — El biz azt, pedig azzal mentette magát, hogy ő a forradalom után sok menekült és bujdosót összefogdosott, sok vagyont elkobzott, Battyányi Lajost is ő gátolta a megszabadulásban, s Battyányi Kázmér elrejtett kincseit is ő kutatta fel.

Péter. — Mivel volt vádolva?

Pál. — Vagy hatvanöt ezer forint elsikkasztásával.

Péter. — S azért 8 esztendő kapott?

Pál. — Hát igen : kettőt a *vádért*; — hatot a *mentéséért*.

— Hány üveg bort tud meginni Vas Gereben **egy perc** alatt?

Ennek megfejtése megtalálható a M—g újdonságai közt, a hol ez áll. V. G. számára „*épen e perczen*“ küld egy hazánkfia 70 üveg finom tokaji bort, melynek *nagyobb részét már elköltötte*. Tehát legalább 36 üveggel felhajtott *egy perc* alatt. Ez sok!

— — Megjött kigyelmed apjuk? volt-e jó hetivásár?

— A mijjen ojjan.

— Képzelem, sok mindent látott?

— A mit más is látott.

— Főispánt csak látott kigyelmed?

— Biz igaz a! már hogy láttam volna? — Nem ojjan *szapora* az, mint a *fináncz*.

— Egy egyetemi német tanár *szótárból* tanulta a magyar nyelvet.

— Hol tetszik lakni kérem? kérdé egy hallgatója.

— Ban, ben, Molnár utca (in der Müller Gasse) felelt a tudós.

— — Te cimbora? miért eregetik a függönyt a színházban ha felvonás van?

— Az, cimbora, gondolkodási idő a közönségnek.

— No én azt hittem, pihenési idő a színészeknek.

— Ah! dehogy, némely része akkor még dühösebb.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

(E hétre való orvulbanok.) Ha azt akarod, hogy ne tudják meg mit akarsz tenni, beszéld ki előre; csak azért sem hiszik el. — A „töltött káposzta“ kovácsnak orvosság, szabinák halál — Mi az országgyűlés? Antichambre a Joditáléban. (A ki nem tudja, hogy mi az a Joditálé? olvassa el Cse-reit. Ráfér.) Dupláta vagy senmi!

— — Vivát! Napoleon császár gratulált az új esztendőben a békességhez! „Remélem, hogy a nagy hatalmasságok fönn fogják tartani a békét!“ Hát lehet-e ennél megnyugtatóbb újévi üdvözlés Európára nézve: „Remélem, hogy Ausztria fönn fogja tartani a békét. (Átengedi Velenczét ingyen.) Remélem, hogy Oroszország fönn fogja tartani a békét. (Fölszabadítja Lengyelországot.) Remélem, hogy a szultán fönn fogja tartani a békét. (Hazamegy Ázsiába, a honnan jött.) Remélem, hogy Olaszország fönn fogja tartani a békét. (Visszahívja a nápolyi királyt és a hercegeket.) Remélem, hogy Németország fönn fogja tartani a békét. (Ámputálni hagyja a lábát chloroform nélkül.) Remélem, hogy Anglia fönn fogja tartani a békét. (Elengedi az adót az idén a lázongó indusoknak.) Remélem, hogy Magyarország fönn fogja tartani a békét. (Az emigratio Drezdába jön össze tanácskozni.) Ha pedig reménységem csalni fog, arról én nem tehetek, mert azt már nem remélttem, hogy én magam is fönn fogom tartani a békét!“

— — Grandguillottin úr, látva, hogy Ausztria nem akarja eladni Velenczét Olaszországhoz, már most arról fog írni legközelebb, hogy vegye hát meg Ausztria Olaszországot Velenczéhez, hogy mégis egy tagban legyen. A mi a pénzt illeti, az nálunk a legkevesebb.

— — Mikor volt az, a midőn ezt az anagrammát csinálták: „Kaiserreich“ = „reicher Isak!“ (Bizony nem tegnap volt.)

— — (Mi történt a Bánáttal?) Csak egy accentust kapott vissza. Megszűnt a magyarra nézve „bánat“ lenni.

— — Miért nem hagyja el már Ferencz király a gajtai csataszínpadot? Még mindig a bilétszedővel alkuszik; az nem akar neki *retour bilétet* adni, ő pedig vissza akar jönni a második darabra.

— — Ez is furcsa folyása a világnak: Nagy-Kőrösön a minapi kravallban meglöttek egy némát, azért,

mert lármázott; két cigányt a magyar alkotmányos jogok miatt, és egy kecskeméti embert, Kőrös városa kiválmalmiért.

— — Pedig milyen kevéssel beérik az emberek! A gajtai király csak *krajczárokat* (Kreuzer) kér Napoleontól; a pápát *fillérek* támogatják (Péterfillér) s az osztrák népek megköszönnék, ha abból, a mi a magyaroknak jutott, csak egy **gránt** kapnának. (Esztergom.)

— — Mégis csak szépen praktizáljuk már a testvériségi elveket. Lám a pestmegyei tisztujtításon megválasztottunk a *szentendreiek* végett egy — *vicsot* s az *óbudaik* végett egy *jordánt*. (Csakhogy az jó magyar ember.)

— — Egy lapban azt olvasom: „az X. X. városbeliek kegyes biztatásokkal *lőnek* elbocsátva. Ezek hát jobban vannak, mint a kőrösiek, mert azokra *puskával lőnek*, úgy bocsátják el.

— — Rómában egy híres gyilkost, ki 22 emberölést vallott be, szabadon bocsájtottak azért, hogy kivallotta, hová dugta el Pietro molnármester 400 aranyát? A gyilkos bünbocsánatot kapott, meg 200 aranyat; a másik kétszázat kapta az, a ki kivallatá: a károsult molnár kapott — semmit. — Ha aranyokról nem volna a szó, az ember azt gondolná, hogy *másutt* történt.

— — Belgiumban már olyan pénzek forognak közkezen, a miken *Napoleon a pápai süveggel* fején van ábrázolva. (Szeretném látni, hogy tartja majd a *misét*?) No azt még nem, de *requiemet* már tartott egynehány alkalommal.

— — Trubeczói herceg egy röpiratot bocsátott szárnyra, melyben egy „*vörös Russia*“ eszméjéről ábrándozik. No no: csak majd aztán *nagyon vörös* ne találjon lenni!

— — Fránya legény ez a Kúza herceg! Hadsereget akar állítani, de attól tart, hogy majd abba a török, meg a muszka belekiált. Mit csinál hát? Kihireszteli, hogy a jámbor magyarok akarnak felfegyverkezni. Erre török, osztrák, orosz ráparancsol, hogy ezt meg ne engedje. Ekkor jönnek fegyverrel megrakott hajók a Dúnán. Azt mondják, vásárra indulnak Pestre. Azokat Kúza herceg lefoglalja s elteszi maga számára. Az orosz, osztrák és török kabinétek még meg is dicsérik érte, hogy jól tette. Így fegyverzi föl a népet *hivatalos Waffepass* mellett. (No csak azt hiszem én, hogy nem hijába kapta ő a szárdinai érdemrendet!)

— — Mégis csak lesz hát már országgyűlésünk. (De mikor?) Április 2-ikán. (Ejnye de messze van még! Csak legalább egy nappal hamarábbra tették volna!)

— — Gaétából azt írják, hogy *bombaeső esik*. Hja biz így van az; a micsoda *labdacso*kat az orvos praescribált másoknak, hasonló betegségben neki is ugyanazokat adják be. *Palermoi pünköszt* = *gajtai karácson!*

Melléklet: A nemzeti irodalom legujabb és legnevezetesebb terményei.

Felölő szerkesztő s kiadó-tulajdonos: Jókai Mór.

Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.

(Egyetem-utca 4. szám.)